

Warszawa, dnia 13 marca 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 194/23

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Małgorzata Jaworska

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej i oskarżyciela posiłkowego P. M.

po rozpoznaniu dnia 13 marca 2024 r.

sprawy M. S. córki W. i Z., ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwa z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 6 września 2022 r. sygn. akt II K 456/21

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zasądza od oskarżonej M. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. M. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżoną od opłaty i pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 194/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 6 września 2022r. Sygn. akt II K 456/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie		

	odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
1.2.1. Ustalenie faktów					
1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		M. S.	Oskarżona jest osobą trzykrotnie skazaną;	Informacja z KRK	525-526
1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					
1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach			

z pkt 2.1.1		uznania dowodu.	
1.	Informacja z KRK	dokument wystawiony w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;	
<p>1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</p>			

ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk - rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej M. S. kary poprzez orzeczenie wobec niej za poszczególne czyny kar jednostkowych pozbawienia wolności, a w konsekwencji wymierzenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, a zatem kary nadmiernie surowej w okolicznościach niniejszej sprawy, niespełniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w przepisie art. 53 k.k. jak również niesprawiedliwej na tle okoliczności sprawy oraz okoliczności związanych z osobą oskarżonej, jak również na tle wyroków zapadających w</p>

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

	<p>analogicznych sprawach, w konsekwencji też nieadekwatnej do stopnia zawinienia, a także nieuwzględniającej właściwości i warunków osobistych oskarżonej, jej sposobu życia, które to wszystkie okoliczności gdyby zostały wzięte pod rozwagę winny dawać Sądowi I instancji uzasadnione podstawy do wymierzenia oskarżonej za poszczególne czyny kar grzywny przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k., a w konsekwencji tego – łącznej kary grzywny.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wbrew temu co twierdzi obrońca, wymierzona kara roku pozbawienia</p>			

wolności
uwzględnia
dyrektywy
wskazane w art.
53 k.k. i Sąd
Okręgowy nie
znalazł podstaw,
aby uznać, że
stanowi ona
dolegliwość
niewspółmierną
do popełnionych
przez oskarżoną
czynów.

Słuszne są
rozważania Sądu
I Instancji w
kwestii
znacznego
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
czynów
popełnionych
przez oskarżoną.
Wbrew
argumentom
skarżącego kara
łączna roku
pozbawienia
wolności za trzy
przestępstwa
oszustwa z art.
286 § 1 k.k.,
w kontekście
poczynionych
przez Sąd I
instancji,
ustaleń
faktycznych, jak
również faktu
uprzedniej
karalności
oskarżonej, w
tym również
za przestępstwo
tego samego
rodzaju, nie
jawi się jako

kara rażąco
niewspółmiernie
surowa. Na
wstępie trzeba
więc
przypomnieć, że
w tej sprawie nie
wystąpiły żadne
okoliczności
łagodzące.
Oskarżona M. S.
nie przyznała się
do popełnienia
zarzucanych jej
czynów, nie
okazała skruchy
ani nie
naprawiła nawet
w części
wyrządzonych
szkód, których
rozmiar (70 000
zł) jest znaczący
i odczuwalny dla
pokrzywdzonych.
Podkreślić też
należy, że sposób
popełnienia
trzech
przestępstw
oszustwa
wskazuje na
premedytację.
Oskarżona
wiedząc o
licytacji
mieszkania oraz
o toczącym się
postępowaniu
egzekucyjnym w
odniesieniu do
garażu, celowo
wprowadziła
trzy
pokrzywdzone
osoby w błąd
co do prawa
dysponowania
nieruchomością
lokalową i

lokalem gospodarczym w postaci garażu i pobrała od pokrzywdzonych zadatki w łącznej wysokości 70 000 złotych, doprowadzając ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Oskarżona dokonała tych trzech oszustw jawnie lekceważąc zasady porządku prawnego.

Ponadto przez dłuższy czas zwodziła pokrzywdzonych co do zamiaru zwrotu pobranych zadatków, ale te deklaracje nie zostały w żaden sposób zrealizowane nawet w drobnej części, pomimo upływu ponad 3 lat od daty popełnienia tych czynów.

Analiza między innymi informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – k.525v, prowadzi do przekonania, że

przypisane
oskarżonej
występki nie były
odosobnionym
incydentem w jej
życiu, o czym
m.in. świadczy
też fakt iż
trzykrotnego
skazania w tym
dwukrotnie za
przestępstwa
przeciwko
mieniu.

Oskarżona od
niemal 5 lat
dokonuje
różnego rodzaju
przestępstw, a
zatem w pełni
usprawiedliwiony
był pogląd Sądu
meriti o braku
przesłanek do
postawienia
wobec
oskarżonej
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.

Oskarżona nie
potrafi właściwie
funkcjonować w
warunkach
wolnościowych,
a zastosowane
wcześniej wobec
oskarżonej kary
wolnościowe, w
tym także kara
grzywny nie
zapobiegły
popęlnieniu
kolejnych
przestępstw.

Wobec czego nie
ma podstaw do
wysnucia wobec
niej pozytywnej
prognozy na

przyszłość,
warunkującej
złagodzenie
rodzaju lub
rozmiaru
wymierzonej
kary
pozbawienia
wolności.

Sąd orzekający
nałężycie
rozważył
dyrektywy
wymiaru kary,
o których mowa
w art. 53
k.k. Oceniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynów
popelnionych
przez oskarżoną
Sąd Rejonowy
słusznie
uwzględnił
zamiar, motyw
z niskich
pobudek,
którymi
kierowała się
oskarżona,
rodzaj
zaatakowanego
dobra, sposób
oraz skutki
działania
oskarżonej.
Nadto we
właściwy sposób
przeanalizował
sytuację
oskarżonej i
wziął pod uwagę
okoliczności
zastrzające
karę.

Trudno
dopatrzeć się w
sytuacji
procesowej
oskarżonej
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących. W
ocenie Sądu
Okręgowego
taką
okolicznością
łagodzącą nie
jest zachowanie
oskarżonej po
popelnieniu
przestępstwa. Z
danych o
karalności
wynika, że
oskarżona M. S.
po popelnieniu
przestępstw
objętych w tej
sprawie
zarzutem,
została po raz
kolejny skazana
na karę grzywny
za ciąg
przestępstw
oszustwa i
przywłaszczenia
wyrokiem Sądu
Rejonowego dla
Warszawy
Śródmieścia w
Warszawie z
dnia
12.04.2022r.
sygn. akt II K
199/22. Obecnie
zaś oskarżona
odbywa karę
roku i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczoną
wyrokiem Sądu

Rejonowego dla
Warszawy
Śródmieścia w
Warszawie z
dnia
04.04.2019r.
sygn. akt X
K 373/16 (k.
509,525v).

W przypadku
oskarżonej M.
S. prognoza
kryminologiczna
w kontekście
dotychczasowej
linii jej życia przy
trzech wyrokach
skazujących za
różnego rodzaju
przestępstwa nie
może być
pozytywna.
Mając na
uwadze
wcześniejszą
karalność
oskarżonej, to
postawa
oskarżonej
jednak nie
wskazuje, by
mogły zostać
osiągnięte cele
kary przy jej
znaczącym
złagodzeniu do
kary grzywny
przy
zastosowaniu
art. 37a § 1 k.k.

Ocena
zachowania
oskarżonej po
popelnieniu
przestępstwa nie
wskazuje na
pozytywną
prognozę

kryminologiczną,
tym bardziej,
że oskarżona
popelniła
kolejne
przestępstwa
przeciwko
mieniu.
Wymierzona
kara
pozbawienia
wolności
zdaniem Sądu
Okręgowego
stanowią trafną
represję karną,
uwzględniając
postawę
oskarżonej, jej
właściwości i
warunki
osobiste. Wbrew
argumentom
skarżącego
osobowość
sprawcy,
sytuacja
rodzinna czy
dotychczasowy
sposób życia
nie stanowią
okoliczności
łagodzących i
nie niwelują
znacznego
stopnia winy
oraz społecznej
szkodliwości
tych czynów.
Zdaniem Sądu
Okręgowego
żaden dowód
nie potwierdza
aby oskarżona
miała pozytywną
opinię w miejscu
zamieszkania.
Oskarżona w
dacie
popelnienia

czynów miała 42 lata, ma wyższe wykształcenie, jest z zawodu księgową, prowadzi działalność gospodarczą, jest mężatką i ma dorosłego syna.

W świetle wcześniejszej karalności nie sposób uznać aby prowadziła ustabilizowany tryb życia i posiadała pozytywną opinię w środowisku pracy czy w miejscu zamieszkania. Nie wskazują na to dane osobowe zawarte w notatce policyjnej (k.388).

W ocenie Sądu Odwoławczego kary jednostkowe zastosowane wobec oskarżonej mieszczą się bliżej dolnych granic zagrożenia ustawowego, a kara łączna roku pozbawienia wolności została wymierzona na zasadzie asperacji w

stopniu
zbliżonym do
absorpcji. W
ocenie Sądu
Okręgowego
orzeczonej
wobec
oskarżonej kary
łącznie roku
pozbawienia
wolności za trzy
występki, nie
można uznać za
rażąco
niewspółmiernie
surową, skoro
przestępstwo
oszustwa
zagrożone jest
karą
pozbawienia
wolności od 6
miesięcy do lat 8.

Dokonując
wyboru wymiaru
kary sąd musi
mieć w polu
widzenia
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa, a
zatem względy
prewencji
ogólnej oraz
względy
wychowawcze
jakie kara ma
osiągnąć wobec
sprawcy. Wbrew
argumentom
obrońcy kara
grzywny
wymierzona na
podstawie art.
37a § 1
k.k. nie spełni
swojej funkcji
zapobiegawczej.

Obowiązkiem sądu jest orzeczenie kary w taki sposób, by uzyskać efekt tzw. trafnej reakcji - in concreto dyscyplinarnej. Dla osiągnięcia tego efektu koniecznym jest uwzględnienie wszystkich dyrektyw wymiaru kary - prewencji generalnej, prewencji indywidualnej, stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, które mają jednakową rangę. Stopień winy w tym układzie, stanowi sui generis nieprzekraczalną granicę dla dolegliwości wymierzanej kary, na który wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem” (vide wyrok SN z dnia

5 marca 2019r. II
DSI 13/18).

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała zatem, aby istniała potrzeba zmiany wyroku Sądu Rejonowego. Kilkukrotne naruszenie porządku prawnego winno spotkać się z odpowiednią reakcją po stronie organów wymiaru sprawiedliwości. Kara musi być na tyle dolegliwa, aby stanowić wystarczającą przestrożę na przyszłość dla oskarżonej i przez to zapobiec jej powrotowi na drogę przestępstwa, a ponadto czynić zadość zasadzie prewencji ogólnej, która związana jest z potrzebą oddziaływania poprzez wymiar kary na całe społeczeństwo. Kara roku pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego uwzględnia

<p>wyżej wymienione okoliczności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia z pkt V o orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonej za każdy czyn z aktu oskarżenia – na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. – kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych, a w związku z tym na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączenie kar jednostkowych i orzeczenie wobec oskarżonej M. S. kary łącznej grzywny w wymiarze 400</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do złagodzenia rodzaju kary i wymierzenia kary wolnościowej grzywny, dokonując bowiem oceny zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż wymiar kary pozbawienia wolności poprzedzony zostało ze strony Sądu I instancji właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich</p>		

okoliczności mających wpływ na jej intensywność (art. 53 kk). Przekonuje o tym argumentacja przytoczona - na ten temat - w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, którą należało, jako słuszną, podzielić. Tak wymierzona kara pozbawienia wolności jest więc sprawiedliwą, należycie też realizuje ustawowe jej cele, tak w zakresie oddziaływania na sprawcę jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i w żadnym zakresie nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.		
	Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5.	ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.5.1.	Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3. 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
1.wyrok utrzymany w mocy w zakresie kary		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.		
Sąd Okręgowy uznał, że w tych okolicznościach kara roku pozbawienia wolności będzie odpowiednia do wagi czynu, stopnia zawinienia oraz jest zgodna z		

dyrektywami
wymiaru kary.
Sąd Odwoławczy
podziela bowiem
rozważania
dokonane przez
Sąd Rejonowy,
które
zadecydowały o
wyborze takiej
wysokości kary
pozbawienia
wolności jako
kary
adekwatnej, a jej
wymiar wynika
z wcześniejszych
skazań
oskarżonej.
Niewątpliwie w
przypadku
oskarżonej M.
S. aby kara
odniosła swój
cel prewencyjny
i wychowawczy,
musi być
dolegliwa i
odczuwalna
przez oskarżoną,
która nie
wyciągnęła
żadnych
wniosków z
wcześniejszych
skazań. Wbrew
twierdzeniom
apelującego kara
roku
pozbawienia
wolności jest w
pełni adekwatna
zarówno do
społecznej
szkodliwości
trzech
występów, jak
i do właściwości
osobistych
podsądnej. Z

pewnością
zastosowana
reakcja karna
nie razi
surowością i
nie przekracza
stopnia winy, a
jej wymierzenie
poprzedzone
zostało,
dokonaną przez
Sąd Rejonowy,
właściwą oceną i
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
mających wpływ
na jej
intensywność.
Przekonuje o
tym
argumentacja
przytoczona - na
ten temat -
w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, którą
należało uznać
za trafną.

W tej kwestii
tutejszy Sąd
przychyla się do
stanowiska Sądu
Rejonowego, iż
biorąc pod
uwagę
dotychczasowy
sposób życia
oskarżonej nie
sposób było
przyjąć
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.
W chwili obecnej
trudno ocenić
na ile realnie
oskarżona
deklaruje

naprawienie wyrządzonej szkody i czy będzie przestrzegała porządku prawnego w przyszłości. Kara łączna grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych stanowiłaby zbyt daleko idące dobrodziejstwo dla oskarżonej. Tym bardziej, że orzeczone wobec oskarżonej już wcześniej kary wolnościowe tj. kara grzywny i kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, nie zapobiegły popełnieniu przez oskarżoną kolejnych przestępstw, co potwierdza informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k.525v).

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do złagodzenia

<p>kary pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie to jest wyważone i należyście uwzględnia wszelkie okoliczności, rzutujące na wymiar kary, czemu Sąd dał wyraz w pisemnych motywach orzeczenia.</p>			
<p>1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.3.1. 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>			
<p>1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

	Związłe o powodach uchylenia.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylenia.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylenia.		
1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku		Przytoczyć okoliczności.	
Brak numeracji		<p>Wobec odbywania kary pozbawienia wolności oraz braku uzyskiwania dochodów przez oskarżoną, zachodzą przesłanki do zwolnienia M. S. od opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Zgodnie z przepisem art. 627 k.p.k. oskarżoną obciążają wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego z tytułu ustanowienia w</p>	

		postępowaniu odwoławczym pełnomocnika.	
7. PODPIS			
sędzia Anna Zawadka			

1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara orzeczona w wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 6 września 2022r. sygn. akt II K 456/21		
1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana